

Nr 130.

Av herr **Västberg m. fl.**, om anslag till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar.

Fjolårets riksdag ökade med 1,375,000 kronor de olika i staten upptagna väganlagen, vilken ökning dock endast utgjorde en ringa del av vad den anslagsdisponerande myndigheten begärt för avverkning under en tioårsperiod av den existerande balansen på området. Samtidigt höjde riksdagen även bidragsprocenten till tre fjärdedelar, då det gällde anslag till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar, varigenom ökningen i anslaget med en halv miljon kronor på denna post fick noll och intet värde ur synpunkten att åstadkomma en snabbare takt i vägbyggnadsarbetet, en synpunkt som måste betraktas såsom likvärdig med den som avsåg att med den högre bidragsprocenten lätta på vägdistriktens tunga bördor.

Kungl. Maj:t har i årets proposition icke gjort någon ändring varken ifråga om anslagets eller bidragsprocentens storlek, evad gäller det allmänna väganslaget, men väl föreslagit att bidragsprocenten skall ökas till tre fjärdedelar även då det gäller byggandet av enkla bygdevägar, utan att dock samtidigt ha upptagit ett däremot svarande högre anslagsbelopp på denna punkt. Därmed har Kungl. Maj:t ifråga om även detta anslag förordat en avsevärd försämring rörande möjligheterna att inom rimlig tid skapa mera normala förhållanden. Liksom riksdagen i fjol har regeringen i år endast beaktat det ena av de då och tidigare framförda önskemålen, nämligen att staten skall bära en ökad andel i vägkostnaderna, men försummat att till gagn för vägväsendets utveckling begära ökat statsanslag för vägbyggnader.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har i sina äskanden behjärtat det alltjämt föreliggande starka behovet av ökade vägbyggnader genom att begära större statsanslag för ändamålet. Många och avgörande skäl tala för att riksdagen i detta fall följer vad vederbörande myndighet begärt. Det råder kris på jordbruket lika väl som vid industrin, och en omfattande svårartad arbetslöshet existerar icke minst på landsbygden. Ökade vägbyggnader skulle i någon mån betyda en lättnad i det ekonomiska trycket på området. Och det bör vara statens plikt att bereda ökade samhällsnyttiga arbeten, då de enskilda icke vilja bära risker på grund av det oklara läget. Men här förefinnes på många håll även ett verkligt skriande behov av nya vägar, särskilt i våra mera isolerade bygder och mest skattetyngda vägdistrikt, vägar som dock icke kunna komma till stånd på grund av statsmakternas njugethet.

Då vi anse, att den av riksdagen ifråga om landsvägarna redan beslutade och av regeringen ifråga om enklare bygdevägar i propositionen förordade bidragsprocenten av tre fjärdedelar vara rimlig och rättvis med hänsyn till

vägdistriktens bärkraft, behovet av ökad skatteutjämning samt kravet på mera vägar, ha vi intet att anmärka på denna punkt, men däremot anse vi det varken rimligt eller välbetänkt, att denna ökning av bidragsprocenten skall gå ut över mera efterblivna och betungade vägdistrikt genom att ytterligare försvåra för dessa att inom det närmaste årtiondet få anslag för redan godkända vägföretag, vilka äro oundgängligen nödvändiga med hänsyn till befolkningens och samfärdselsns krav. Denna politik är helt enkelt upprörande och utmanande mot stora delar av vår fattigaste befolkning och våra mest isolerade bygder. Det bör under sådana förhållanden vara en hederssak för riksdagen att på dessa punkter korrigera Kungl. Maj:t och skapa större rättvisa på området.

Med anförande av ovanstående få vi hemställa, att riksdagen måtte besluta att

till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar för budgetåret 1931/1932 anvisa ett reservationsanslag av 5,800,000 kronor.

Mauritz Västberg.

Helmer Molander.

J. B. Wiklund.

Ernst Berg.

Ernst Hage.
